

Híd a Kwai folyón

A cím után nagyon sokaknak szinte rögtön a film, és annak a fülből kivakarhatatlan zenéje ugrik be, talán ön is önkéntelenül elkezdte füttyülni a strófát.

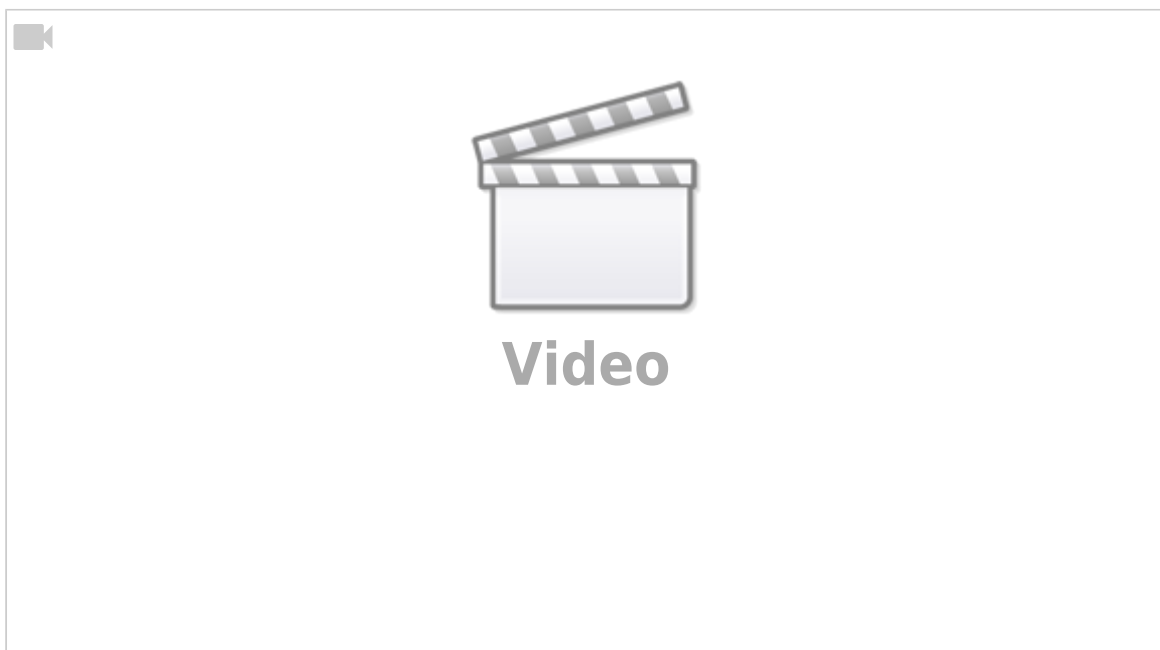
Most egymás után két olyan témának is érdekesnek találtam utánaásni, ahol a zseniális filmes feldolgozás mögött valódi és meglehetősen bizarr történet búvik meg. A jövő héten majd Berlinbe látogatunk, de ma irány **Sziám** és **Burma**, azaz Thaiföld és Mianmar, és időben is utazzunk vissza a második világháború zavaros és gyilkos világába.

Kezdjük a filmmel a történetet. Illetve ezt már [megtettem helyettem itt](#) a **Smoking barrels blog** (Innen üzenem, hogy csípem a stílusát.)

A film szerint az angol hadifoglyokkal építették fel a japánok a fahidat, amit a film végét egy speciális egység (vigyázat, spoiler) berobbant a folyóba az éppen rajta áthaladó vonattal együtt.

Nos, a legenda igaz, de csak félig.

A hidat egyébként – itt részben valós a filmbéli cselekmény – valóban elpusztították, csak nem úgy és nem akkor, ugyanis a háború végén az ott álló acélhidat egy angol bombázó tarolta le.

Az, hogy a jelenkori híd háttérében a vadonnak már nyoma sincs, nem filmbéli torzítás. A világháború időszakában az a vidék még sokkal vadabb, elhagyatott és mocsaras volt, a civilizáció legcsekélyebb jele nélkül. Hogy akkor mi a fenének kellett oda vonatot építeni, ahol madár éppenséggel igen, de azon kívül senki sem jár?

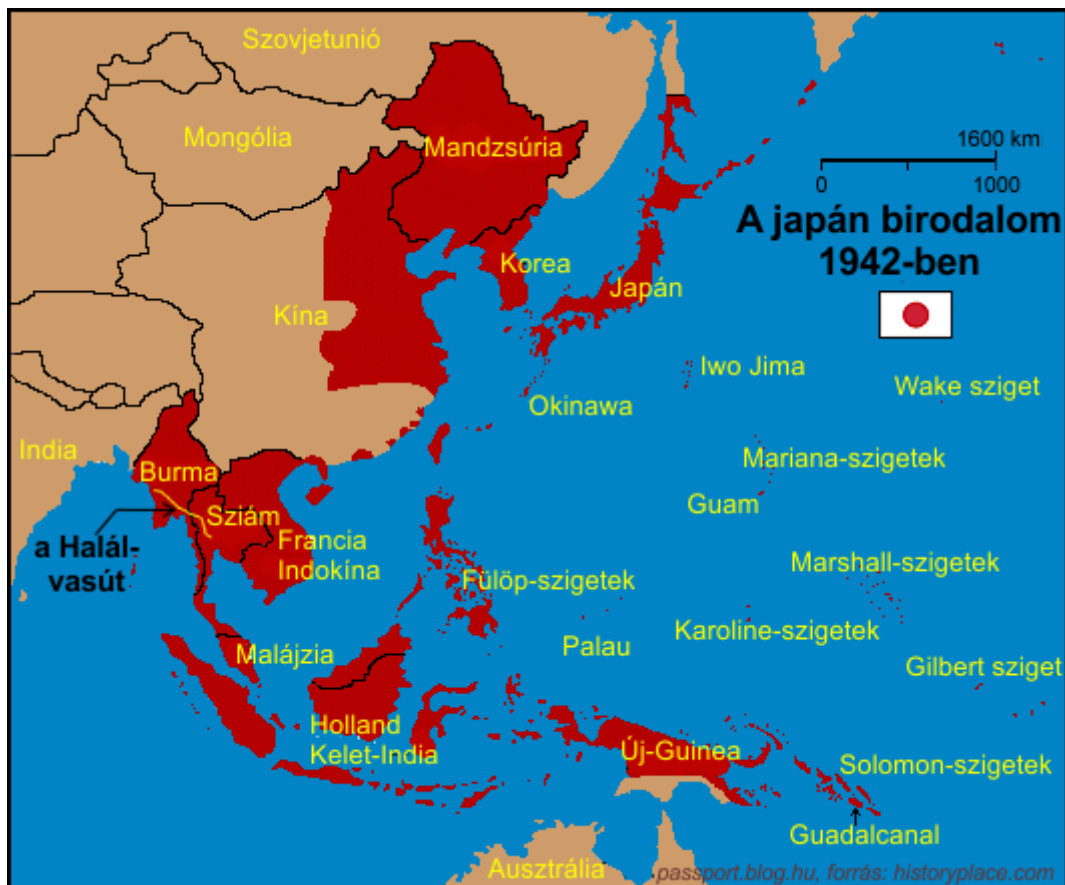
A japánok miután a második világháború távol keleti nyitányaként szétbombázták az amerikai támaszpontot, *Pearl Harbor*-t, úgy vélték, hogy őket semmi sem állíthatja meg a terjeszkedésben, és eleinte ez be is jött nekik. Ekkor már a térség szinte összes országát bekebelezték és leigázták. Fő céljuk Kína, Burma és India megszállása és anektálása volt.

Kínát már a 2. világháború kezdete előtt elkezdték bekebelezni, Mandzsúria és Korea is a kezükön volt ekkor, így itt a befolyási övezetüket próbálták mindenáron kiterjeszteni. A „mindenáron” kifejezés a japánok módszereire nem túlzó, az eleve rettenetesén véres világháborúban is kirívó kegyetlenséggel számoltak le mindenkivel, aki nem az oldalukon állt. Külön érdekesség, hogy Japán ezen tetteivel mind a mai napig nem számolt el, és itt elég a megszállás egyetlen epizódjára, az 1937-es [nankingi mészárlásra](#) gondolni.

Sziám (Thaiföld) és Malajzia 1941-es, és Szingapúr 1942-es eleste után a Japán előtt megnyílt az út Burma (Mianmar) felé. Burma megszállásának egyik legfontosabb célja Yenangyaung (fogalmam sincs, hogyan kell ezt a nevet kiejteni, nemhogy magyar nyelvre átírni) város olajkútjai voltak, a japán hadigazdaság számára nélkülözhetetlen nyersanyag ugyanis embargó alá esett, azaz nélkülözhetetlen volt számukra az olaj.

Burmát már majdnem sikerült teljes egészében bekebelezniük, amikor a Midway-i csata lezajlott, ami a japánok csúnya pofáraesésével zárult. Ekkor már nagyon elbízták magukat, úgy érezték, a Távolság Kelet már csak őket illetheti meg, és nem tudtak arról, hogy az Enigmaszerű rejtjelezőkészülékük, a JN-25-ös kódolását már megfejtették az amerikaiak. Akik így a Midway szigetekre telepített támaszpontjuk ellen tervezett japán támadásról már időben értesültek, nem érte őket olyan naivan felkészületlenül, mint Pearl Harbor.

Ezzel a japánok a tengerek fölötti uralmukat egyszeriben elbukták, a további invázióikhoz a szárazföldet kellett igénybe venniük. Ott meg nem nagyon volt semmi a dzsungelben kanyargózó pár sáros földúton kívül, ami sok mindenre alkalmas lehet az utánpótlás-szállításon kívül. Nagyon gyorsan össze kellett kötniük a burmai és thai vasúti hálózatot, egy, a vadonon átvágó vonallal.

Ez volt a Burma-vasút, vagy közkeletűbb nevén a **Halálvasút** (Death Railway). Gyorsan előrántották és leporolták az egyik fiók aljáról az angolok által már egyszer alaposan kidolgozott vasút tervét, amit bár a brittek megvalósíthatatlannak tartottak, a japánok erről másként vélekedtek. Bár a gyarmati megszálló angolok is messze nem úriemberként viselkedtek, az otthon melegétől oly távol az őslakosokkal szemben, a japánok még ennyire sem voltak finnyásak.

Gyorsan szinte az összes rendelkezésre álló hadifoglyukat a helyszínre terelték, emellett a helyieket tízezer számra szedtek össze is mindenféle trükkökkel és aljasságokkal; volt akiket színlelt szerződéssel csaltak lépre, de olyasmi is előfordult, hogy színházi előadást hirdettek meg és az odaseregló helyiek közül a férfiak rövid úton a vasútépítésen találták magukat.

A vasút méteres nyomtávolságúra épült. Nyomvonala Nong Pladuktól indult, és miután az emlékezetes hídon keresztezte a Kwai folyót, annak az egyik mellékága mellett, a Kis Kwai folyó mellett kanyargott Burma határáig. Onnan az addig érintetlen vadonon vágott át Thanbyuzayat-ig, ahol elérte a már létező vasutat.

A vonalat építőket több táborba osztották szét, és kényszerítették őket, hogy gyakorlatilag a két kezükkel, bármiféle segítség nélkül, csakánnyokkal és bambuszkosarakkal építsék fel a vonalat. Az orvosi ellátás teljes hiánya a dzsungelben dolgozó emberek többségének a sok szenvedés mellett a halált is elhozta.

Főleg a monszunidőszakok beköszöntével a dolgozók tömegesen haltak bele a maláriába, kolerába vagy bármely más a dzsungelben fellelhető kórokozóba. Az, hogy hány ember élete árán építették fel ezt a vonalat, tisztázatlan, ugyanis a háború végén a japánok a dokumentációkat is megsemmisítették vagy eltüntették, de vélhetően 16 ezer hadifogoly és 100 ezer ázsiai munkás vesztette életét ebben az esztelen projektben.

A legtöbb életet vélhetően a **Pokoltűz bevágásának** az építése követelte. A Hintok-tól nem messze emelkedő magaslat esetén az alagút építése lett volna a civilizált megoldás, de hol voltak a japánok a civilizációtól – ők a felülről nyitott bevágás építése mellett döntöttek, mert így egyidejűleg több ember tudott dolgozni a helyszínen. Dolgozni?

Csákányokkal és kalapáccsokkal törték a rideg sziklát, légalapácsot csak arra a rövid időre tudtak alkalmazni, míg az tönkre nem ment. A kibontott törmelékét bambusz- és nádkosarakban hordták ki a mélyedésből. A Pokoltűz nevet az ausztrál hadifoglyok ragasztották rá a helyre, mert este, amikor a munkások gyertyafényénél törték a követ, az úgy nézett ki, mint a pokol bejárata. Egy nagyon is valós és evilági pokolé.

Végül a vasút 1943. október 16-án készült el, de az 1944-ben egymást követő légitámadások ellehetetlenítették a vasút használatát. A háborút követően a vonal középső részét egyszerűen visszabontották, majd évről-évre lassan visszafoglalta a vadon azt, amit elhódítottak tőle. Thaiföldön még csak-csak kihasználták a maradék vonal egy rövidke kis szakaszát, a burmai oldalon viszont minden az enyészeté lett.

A 90-es években egyre komolyabb érdeklődés mutatkozott meg a túlélő hadifoglyok és főleg leszármazottaik részéről, megpróbálták feltárni és ismertté tenni a történelemnek ezt a feledésbe merült szegletét. Ezekre a törekvésekre a turizmusra egyébként is fogékony Thaiföld nyitottan reagált, a Kwai-folyó (egyébként meglehetősen mindennapos látványt nyújtó) hídja turistalátványossággá lépett elő. Nem messze tőle az áldozatok temetőjét is szépen rendbe hozták, a Pokoltűz bevágásnál – ahol már sínek sincsenek, csak a csupasz szikla tanúskodik a történetéről – múzeumot nyitottak.

A Kwai-folyó hídjától nem messze a sínek egy sziklafalra tapasztott faállványzaton nyugszanak, ez a szakasz, a Wampo viadukt, mint vasúti attrakció lett felavatva. A felújítva szót akartam használni a felavatva helyett, de az nem állta volna meg igazán a helyét. A látványosság, mintegy látványpékség funkcionál; tetszetős és drága, de a beltartalma, na az teljes egészében hiányzik. Az áthaladó vonatok alatt minden eresztékében recseg-ropog a felépítmény, minden pillanatban az összedőléssel fenyegetve. Van [olyan felvétel a Youtube-on](#), ahol az egyik utas egy hatalmas porfelleget és csörömpölést rögzített a vonaton a kamerájával, mivel a szerelvény utolsó kocsija leszaladt a sínekről és úgy, a töltésről lefordulva követte a vonatot egy darabon.

Szóval, ha ön véletlenül pont arra jár, csak óvatosan a megemlékezés utáni vonatozással, válassza inkább az onnan nem messze, [Kambodzsában közlekedő bambuszvonatokat](#), ha autentikusabb és nem olyan direkt „*lehúzó*” élményre vágyik. A Halálvasútról pedig bővebben a Wikipedián [olvashat, itt](#). Sztálin örült vasútjáról pedig [itt olvashat](#), a blogon.

google.maps

A Kwai hídja (สะพานข้ามแม่น้ำแคว) napjainkban:

Ajánló

Hasonló jellegű bejegyzéseket a **hid** tag alatt talál:

- [Híd a Kwai folyón](#) 2026/06/26 20:44
- [Híd a semmibe: Az Új Yalu-folyó Híd](#) 2026/06/26 20:44
- [Kémek hídja](#) 2026/06/26 20:44
- [Projekt 506](#) 2026/06/26 20:46

Kedves olvasóm! Ha már idáig eljutottál az olvasásban, talán joggal feltételezhetem, hogy nem volt teljesen érdektelen számodra ez a bejegyzés. Jaj, le ne ixelj még; nem pénzt akarok tarhálni.

Pusztán annyit kérek, hogy ha van olyan ismerősöd, akivel jót tudnál vitatkozni az itt leírtakról, vagy csak simán megosztanád vele, kérlek, ne késlekedj!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, osszd meg velem! Elérhetőségeim az [Impresszumban](#) találhatóak.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a [Bolyongó Facebook oldalt](#).

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett [indexe itt található](#). A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: [A világ valódi csodái](#). A mostanában a blogon megjelent írások a [főoldalon jelennek meg](#).

2026/05/28 16:05

Források

Smoking barrels: [Híd a Kwai folyón / The Bridge on the River Kwai \(1957\)](#)

Wikipedia: [Burma Railway](#)

Wikipedia: [Thaiföld-Burma-vasútvonal](#)

Wikipedia: [Burmafeldzug](#)

Atlasobscura.com: [Death Railway Bridge](#)

[történelem](#), [halál](#), [híd](#), [múzeum](#), [vasút](#), [építészet](#), [kényszermunka](#), [hadifogoly](#), [érdekes történet](#), [munkatábor](#), [2016](#), [2.világháború](#), [Japán](#), [Thaiföld](#), [Sziám](#), [Burma](#), [Mianmar](#), [világjáró](#), [Kwai folyó](#), [Hellpass](#), [film](#), [Yenangyaung](#), [JN-25](#), [Halálvasút](#), [vasút](#), [Nong Pladuk](#), [Thanbyuzayat](#), [Hintok](#)

Bejegyzésmegtekintések száma: 27

From:

<https://bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://bolyongo.hu/doku.php?id=passport:hid_a_kwai_folyon

Last update: **2026/04/21 10:28**

